



۲۰ فروردین ماه سال ۱۳۸۵ خبر دستیابی ایران به فناوری غنی سازی اورانیوم و راه اندازی یک زنجیره کامل غنی سازی در نظنز اعلام شد. در پی این خبر با تصویب شورای عالی انقلاب فرهنگی، به پاس قدردانی از تلاش های افتخار آمیز دانشمندان جوان ایران اسلامی، بیستم فروردین ماه، مقارن با تکمیل چرخه سوخت هسته‌ای در تقویم رسمی ایرانیان روز ملی «فناوری هسته‌ای» نام گرفت.

این فن آوری در برگیرنده بسیاری از علوم مهندسی و پایه است و در حال حاضر منحصرأ در اختیار تعداد کمی از کشورهای جهان است. اهمیت کسب این فن آوری موجب جهش علمی و در همه زمینه های علمی و صنعتی در کشورمان شده است. جمهوری اسلامی ایران پس از رفع تعلیق دو سال و نیمه فعالیت های هسته‌ای مرتبط با چرخه سوخت تا کنون بیش از ۱۵۰۰۰ سانتریفیوژ را نصب و راه‌اندازی نموده است.

این موفقیت بزرگ در فناوری هسته‌ای بیش از هر چیز مرهون تصمیمات و سیاستهای مدبرانه و دوراندیشانه‌ای بوده است که توسط مسئولان عالی رتبه نظام در رفع تعلیق از تأسیسات هسته‌ای کشورمان صورت گرفته است و نشان داد که «پایداری» و «مقاومت» در مقابل خواسته‌ی نامشروع دیگران و «خودباوری» و «اعتماد به نیروهای خلاق کشور» می توان قله‌های دانش پیشرفته هسته‌ای را در حداقل زمان ممکن فتح کرد.

نگاه به گذشته

از سالهای پایانی دهه ۱۹۵۰ میلادی موج نگرانی از کاهش و پایان ذخایر سوخت‌های فسیلی برای تامین انرژی در جهان، سبب شد کشورهای زیادی به کاروان پرشتاب جویندگان فناوری اتمی بپیوندند.

کشور ما نیز که در زمان، حکومت پهلوی به‌عنوان ژاندارم منطقه‌ای آمریکا عمل می‌کرد، در جمع کشورهای قرار داشت که ذخیره منابع نفتی رو به پایان داشتند.

بنابراین برای دستیابی به این سوخت جدید تلاش کرد، و کشورهای غربی، ایران را به عنوان نخستین اولویت برخوردار از انرژی اتمی در منطقه خاورمیانه اعلام کردند و در کوتاه‌ترین مدت، نخستین پروژه عملیاتی فناوری هسته‌ای در بوشهر توسط کارشناسان آلمانی با پشتیبانی آمریکا کلید خورد.

نخستین کشوری که ایران را به دستیابی به فناوری هسته‌ای ترغیب و این تکنولوژی را به ایران منتقل کرد (ایالات متحده آمریکا)، نخستین مخالف امروزی ایران در تحقق فعالیت‌های هسته‌ای‌اش، بود.

همان حمایت‌های آشکاری که ایران در سال ۱۹۵۸، به عضویت آژانس بین المللی انرژی اتمی (I.A.E.A) درآمد و ایران در سال ۱۹۶۸، پیمان عدم تکثیر سلاح‌های هسته‌ای (N.P.T) را پذیرفت و در سال ۱۹۷۰، آن را در مجلس شورای ملی به تصویب رساند.

بعد از آن در سال ۱۹۷۴ میلادی، شرکت زیمنس آلمان، بر اساس قراردادی با دولت وقت ایران، ساخت دو راکتور هسته ای ۱۲۰۰ مگاواتی آب سبک را در بوشهر، بندری در جنوب ایران آغاز کرد و کارشناسان آلمانی به همراه کارشناسان ایرانی در احداث این نیروگاه که در آن زمان یکی از بزرگ‌ترین نیروگاه‌های اتمی جهان به شمار می رفت، شرکت داشتند.

ایران یک قرارداد چرخه سوخت هسته‌ای ۱۰ ساله قابل تمدید با آمریکا در سال ۱۹۷۴، آلمان غربی در سال ۱۹۷۶ و فرانسه در سال ۱۹۷۷ منعقد نمود و کشورهای غربی در این دوره برای ارائه چرخه سوخت هسته‌ای از جمله غنی سازی به ایران با یکدیگر رقابت می‌کردند همان کشورهایی که امروزه مخالف دستیابی به برنامه‌های هسته‌ای هستند.

با پیروزی انقلاب شکوهمند اسلامی در سال ۵۷ اگرچه آمریکا در ایران پایگاه خود را از دست داد اما دخالت‌ها و توطئه‌های این کشور پایان نداشت.

تلاش آمریکا برای جلوگیری از دستیابی ایران به فناوری هسته‌ای با توجیه برخورداری از منابع نفتی و گازی در حالی ادامه دارد که چهار دهه پیش، ایران اولویت اول در خاورمیانه برای استفاده از این فناوری معرفی شده بود و آلمان نیز نیروگاه بوشهر را تقریباً به نیمه رساند.

توطئه‌های آمریکا علیه ایران تا آنجا ادامه یافت که در ۲۰ فروردین ۱۳۵۹ دولتمردان آمریکایی، رابطه سیاسی خود را با ایران قطع و دست به توطئه‌های نافرجامی علیه انقلاب اسلامی از جمله حمله نظامی به طبرس، کودتای نوژه، جنگ تحمیلی و تحریم اقتصادی زدند.

و آمریکا با توجه به نفوذ خود در رسانه‌های جهانی، همیشه ایران را متهم کرده که در فکر ساخت سلاح‌های کشتار جمعی است اما همگان می‌دانند این آمریکایی‌ها بوده‌اند که دشمنان ایران را به این‌گونه سلاح‌ها تجهیز و آنان را در به کار بردن آن علیه ایران تحریک کردند.

در خصوص مخالفت‌های آمریکا و رژیم اشغالگر اسرائیل و برخی کشورهای غربی با فعالیت‌های هسته‌ای کارشناسان بر این عقیده‌اند که آمریکا در این زمینه برخورد دوگانه و تبعیض‌آمیز دارد، و کشورهای غربی دارای انرژی هسته‌ای، دانش مربوط به غنی‌سازی اورانیوم را در انحصار خود قرار داده و از دسترسی کشورهای جهان سوم به این فناوری جلوگیری می‌کنند و در عین حال همچنان به سکوت حمایت‌آمیز خود از توسعه زرادخانه اتمی اسرائیل ادامه می‌دهند.

با تمام مشکلات و موانع اکنون ایران در حالی روز ملی فناوری هسته‌ای را جشن می‌گیرد، که مطابق قوانین بین‌المللی و پادمان‌های جهانی در این زمینه، عمل کرده است. بازرسی آزادانه بازرسان آژانس بین‌المللی انرژی اتمی و دوربین‌ها، تمامی دال بر این ادعاست.

اکنون با دستیابی ایران به دانش هسته‌ای صلح‌آمیز به هدف تامین انرژی همه جهان به این باور رسیده‌اند که امروزه با تمامی موانعی که در راه رسیدن ایران وجود دارد دستیابی به انرژی هسته‌ای کاری بزرگ تر از ملی شدن نفت است.

دولت و مردم ایران تلاش را می‌کنند تا ذره‌ای از حق خود برای دستیابی به انرژی هسته‌ای کوتاه نیابند چرا که به گفته مقام معظم رهبری انرژی هسته‌ای یک نیاز و ضرورت و جزیی از پیشرفت علمی ایران است.

باید گفت که برای خود دشمنان نیز مسلم است که ایران به عنوان یکی از امضاءکنندگان پیمان منع گسترش سلاح‌های هسته‌ای یا معاهده "ان پی تی" و طبق مفاد همین پیمان، به عنوان یک کشور عضو، از حق غنی‌سازی اورانیوم و تولید چرخه سوخت هسته‌ای برای مقاصد صلح‌آمیز برخوردار است.

دانشمندان جوان ایران زمین، ثابت کردند که ایرانی می‌تواند و با هوش و ذکاوت بالای خود باردیگر گامی بلند در عرصه‌های علمی و فناوری برداشته و دانش هسته‌ای را برای ایران و ایرانی بومی کند و کشور سربلندمان اکنون آمادگی انتقال این دانش صلح‌آمیز را به کشورهای آزاده سراسر جهان دارد.